

Nicolae Șt. Noica

Palatul
Înaltei Curți de Conturi
și ctitorul său,
George I. Lahovari
– 125 de ani –

Elogiul unui palat, al unei instituții și al unui om,
Ioan-Aurel Pop, Președintele Academiei Române

Statutul și prestața unui edificiu: Palatul Înaltei Curți de Conturi,
Mihai Busuioc, Președintele Curții de Conturi

Editura VREMEA
București
2024

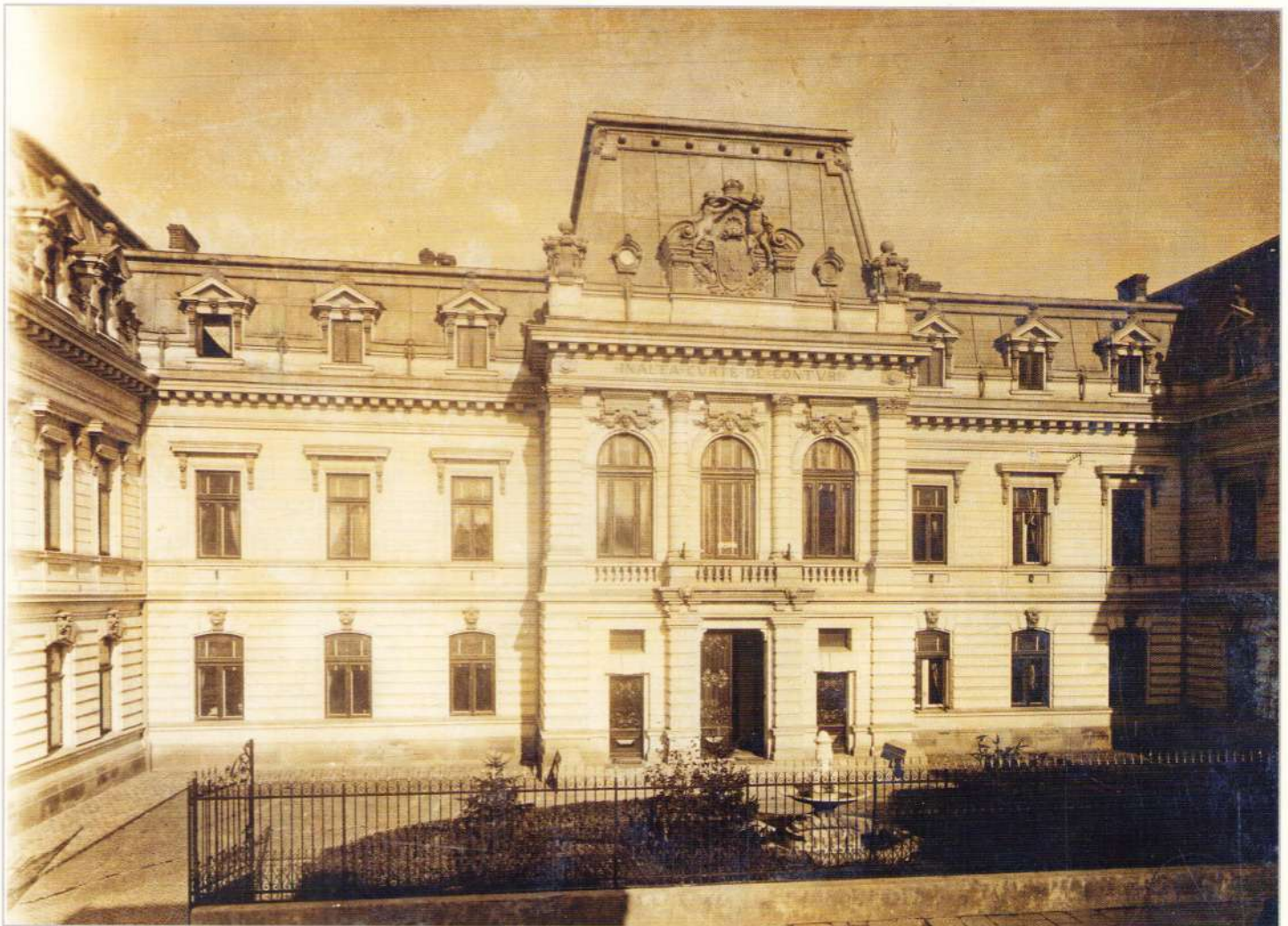
Cuprins

Elogiul unui palat, al unei instituții și al unui om	5
Acad. Ioan-Aurel Pop	
Statutul și prestața unui edificiu:	
Palatul Înaltei Curți de Conturi	7
Mihai Busuioc	
Argument	9
Palatul Înaltei Curți de Conturi	23
George I. Lahovari, Consilier al Înaltei Curți de Conturi	65
Gestiunea Contului pentru participarea României	
la Expoziția Universală de la Paris din anul 1867	67
Restaurarea Bisericii Episcopale din Curtea de Argeș	73
Curtea de Conturi la poziție față de declarațiile	
Ministerului de Finanțe în ședința Senatului din ziua de	
30 aprilie 1876, publicate în jurnalul „Alegătorul Liber”	80
Conturile de venituri și cheltuieli ale Eforiei Spitalelor Civile	85
Controlul „socotelilor” efectuat de Înalta Curte de Conturi	
la câteva Spitale rurale din țară	90
Spitalul rural Nifon din județul Buzău	90
Conturile Spitalului rural Horez	101
Cercetarea legalității faptelor exercițiului bugetar	
al țării pe anul 1879	104
Biblioteca Centrală din Iași condusă de Mihai Eminescu	
și verificarea făcută de Înalta Curte de Conturi	123
Comptul Școlii de Poduri și Șosele pe anul 1876	129
Contul de cheltuieli al Școlii de Arte și Meserii din București	136
Curtea de Conturi și Monetăria Statului	144
Cercetarea conturilor de venituri și cheltuieli ale birourilor vamale	
din cadrul direcției generale a vămileor în anul 1876	151

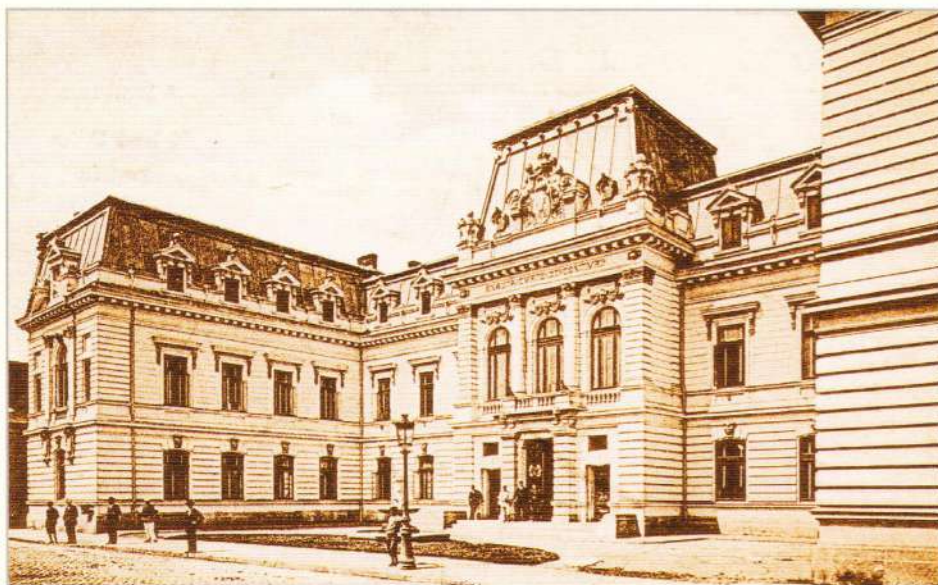
Comptul Depozitului General de Timbre confectionate pe anul 1884	160
Comptul Grădinilor Publice din Capitală pe anul 1876	170
Compturile Căii ferate Roman – București – Vârciorova pe anul 1880	174
Comptul Dlui General Ștefan Fălcoianu pentru cumpărarea materialului de căi ferate de la guvernul rus	182
Compturile de gestiune ale depourilor de îmbrăcăminte, efecte spitalicești și subsistență ce au figurat pe timpul campaniei din anii 1877-1878	189
Tabela pentru garanțiile depuse, relativ la bunurile statului pe anul 1877	202
Comptul Casei de Depuneri, Consemnațiuni și Economie pe anul 1885/86	213
Contul pentru cumpărarea și împărțirea porumbului necesar locuitorilor și lipsa de hrană în anul 1882	223
George I. Lahovari, Președinte al Înaltei Curți de Conturi	231
Conturile Ministerului Lucrărilor Publice	233
Contul fondului Școalelor administrat de Ministerul Cultelor pe anul 1896/1897	246
Contul Fermei Model „Laza” din Județul Vaslui, exercițiul 1896/1897	253
Școala Centrală de Fete din București și Curtea de Conturi	258
Contul de gestiune al Pepinierei Viticole Petroasa	262
Comptul Spitalului de Copii exercițiul 1895/1896	265
Contul serviciului de transporturi pe apă exercițiul 1896/1897	270
Declarația generală a Curții de Conturi privind contul tezaurului public pe anul 1898-1899	281
Decrete Regale privind numirea personalului Înaltei Curți de Conturi	294
Declarațiile generale ale Înaltei Curți de Conturi privind tezaurul public între anii 1860-1908	297
Evoluția bugetelor Țării Românești între anii 1860-1908	303
George I. Lahovari, viața și activitatea	305
Cuprins	325

Palatul Înaltei Curți de Conturi

„Nu zidurile fac o instituție,
ci sufletul din ea.”
Regele Ferdinand

Palatul Înaltei Curți de Conturi, imagine de epocă.

Palatul Înaltei Curți de Conturi,
dat în folosință în anul 1899.

Legea pentru înființarea
Curții de Conturi,
publicată în Monitorul Oficial
din 14/26 ianuarie 1864.

Grija pentru cheltuirea banului public a reprezentat și reprezintă o preocupare permanentă a oricărei societăți responsabile.

Imediat după Unirea din 1859, politica economică a noului stat a fost anunțată în mesajul domnitorului Alexandru Ioan Cuza din 6 octombrie 1859. „Avem totul de creat” – se spunea – „a întemeia creditul nostru public, a deschide drumuri, a face poduri, a înflori comerțul, a încuraja industria, a săpa canale, a întinde drumuri de

fier pe suprafața pământului nostru pentru a înlesni comunicațiile.”

Pentru realizarea acestui program de construcții era necesară, pe lângă organizarea activității în domeniul construcțiilor și formarea unui corp tehnic competent, și alocarea unor importante fonduri din bani publici.

Apărea cu atât mai necesară înființarea unei instituții care să controleze, în afara cheltuielilor pur bugetare, aceste fonduri folosite pentru crearea unor bunuri numite *cheltuieli patrimoniale* (construcții de locuințe, de șosele și poduri, de căi ferate, canale etc.)

Problema înființării unei instituții pentru controlul finanțelor publice a fost ridicată în discuțiile Comisiei Centrale de la Focșani.

La sfârșitul anului 1863, Guvernul Mihail Kogălniceanu trimite Adunării Parlamentare un proiect de lege pentru înființarea Curții de Conturi.

La 4 ianuarie 1864, a început în Parlament dezbaterile proiectului de lege pentru înființarea Curții de Conturi.

Problema esențială pe care s-au focalizat de la început discuțiile a fost aceea a persoanelor ce urmau a fi numite ca membri ai Curții de Conturi. Cine urma să-i aleagă, care trebuia să fie retribuția membrilor Curții? Iată întrebări la care căutarea răspunsurilor a stârnit debateri extrem de animate.

Cred că se cuvine să amintim și poziția deosebită pe care a avut-o deputatul Vasile Boerescu care, în cuvântul său, a căutat să explice necesitatea pentru stat de a avea „mai bine puțini funcționari și bine plătiți, decât mulți și rău plătiți.”

Astăzi, când se împlinesc 160 de ani de la înființarea Înaltei Curți de Conturi, cred că ar merita să reflectăm câteva clipe asupra „problemelor esențiale” pe care și le-au pus înaintașii.

După dezbaterile parlamentare ce au avut loc, Adunarea Deputaților votează în 8 ianuarie 1864, cu 66 de voturi pentru și 4

Abonamentul se face în capitală la Ministerul Finanelor.
Prin județe la autoritățile competente.
Va săi în toate zilele, afară de Duminică și sărbătorile cele mari.

MONITORUL

JURNALŪ OFICIALŪ
ALŪ PRINCIPATELORŪ-UNITE-ROMĂNE.

Prețul abonamentului:
Pe un an . . . 95
Pe șase luni . . . 15
Pe trei luni . . . 8
Inserți, unul rândă 1 lei

N° 9. Marți, 14/26 Ianuarie, 1864. N° 9.

LEGE
pentru
Înființarea Curții de Conturi.
TITLUL I.
Despre instituirea Curții de Conturi.
CAPITOLUL I.
Despre organizarea Curții.
Art. 1. O Înalță Curte de Conturi se institue în București pentru totă România.
Art. 2. Curtea de Conturi se compune de:
Un președinte.
Șase membri judecătorești.
Un procuror.
Un substitut.
Patru referendari.
Un grefier și personalul cancelariei mai jos arătate.
Art. 3. Curtea de Conturi lucrează sași în Adunare generală sași împărțită în două Secțiuni de câte trei membri.
Art. 4. Președintele prezidă Curtea în Adunare generală; asemenea el prezidă ori care din două Secțiuni va voi. Cea laltă Secțiune se prezidă de cel mai vechi dintre membri după rindul numirei.

Art. 5. Încheierile unei Secțiuni, nu pot fi făcute de cât când vor fi față trei membri. La casă de lipsă a unui membru, Secsiunea se va complecta printr'unu membru din cealaltă Secsiune, numit de Președinte.
Art. 6. Curtea de Conturi va ține regulat cel puțin două ședințe pe săptămână în Adunare generală.
Președintele va putea, la casă de trebuință, a o convoca și extraordinar în Adunare generală.
Art. 7. Curtea nu pôte ține ședință în Adunare generală cu mai puțin de cinci din membri sei.
CAPITOLUL II.
Despre admisibilitate.
Art. 8. Președintele și membri Curței de Conturi sunt inamovibili și se numesc de Domnitor dupe lista de presentație în numără îndoită de candidași dată de Adunarea Electivă.

împotrivă, *Legea pentru înființarea Curții de Conturi*.

Legea va fi promulgată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza la 24 ianuarie 1864 și publicată în „Monitorul: Jurnalul Oficial al principatelor Unite” nr. 18/24 ianuarie 1864.

Este interesant de arătat, Curtea de Conturi avea datoria a întocmi și publica prin *Monitorul Oficial*, cu o lună înainte de deschiderea sesiunii ordinare a Adunării Legislative „o expunere generală despre lucrările ei de peste an, însoțită și de un tablou relativ la starea socotelilor examinate de dânsa.” (articolul 62)

Deși legea pentru înființarea Curții de Conturi a fost promulgată pe 24 ianuarie 1864, numirea efectivă a președintelui și membrilor Curții are loc la 2 iulie 1864, prin decretul 757 semnat de Al. Ioan Cuza.

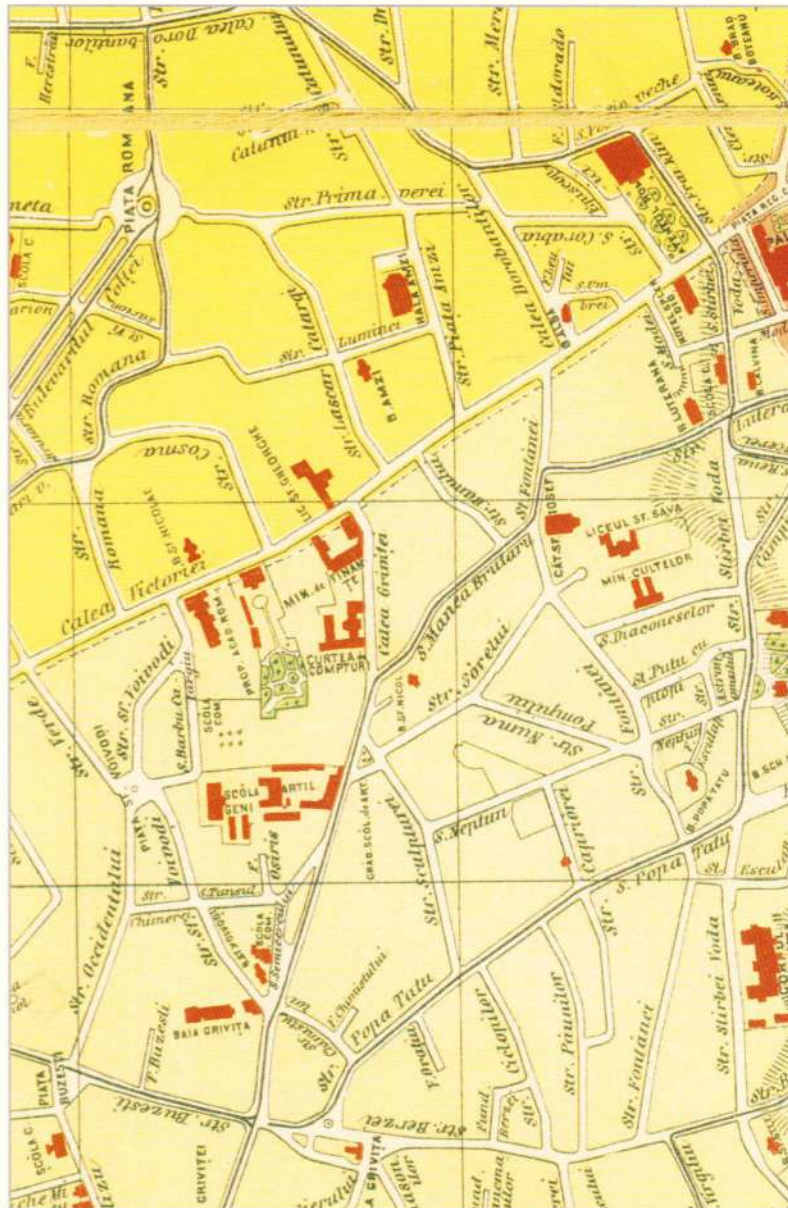
Primul Președinte al Curții de Conturi va fi Alexandru Romalo.

Marea problemă cu care Curtea de Conturi se va confrunta în acești primi ani va fi aceea a unui local propriu, în care să-și desfășoare, în condiții corespunzătoare, activitatea.

După ce a fost creată prin legea din 24 ianuarie 1864, Curtea de Conturi a fost instalată în localul în care funcționase Ministerul de Control – desființat, „în casele care fac colțul străzii Fântâna și Manea Brutaru, peste drum de Catedrala Catolică Sfântul Iosif, care pe atunci era proprietatea unuia Tănase Bărbierul, astăzi proprietatea domnului Petre Millo”¹.

Peste puțin timp, s-a mutat în casele Ritoridi din str. Colței și apoi în casele lui Teodor Assan din str. Știrbei Vodă.

După alți cinci ani, la 1878, fiind vorba de a se construi un local propriu pentru Curte, ea a fost insta-

Planul general de amplasare al Palatului Înaltei Curți de Conturi.

lată provizoriu în casele Caterinei Golescu, devenită în urmă proprietatea generalului Alexandru Candiano-Popescu.

Acest provizorat a ținut 20 de ani, până când Înalta Curte de Conturi se va instala în propriul său Palat.

Așa cum preciza președintele George I. Lahovari la ceremonia inaugurării, „prima idee de a se construi un palat special pentru Curtea de Conturi a avut-o regretatul Petre Mavrogheni²; starea precară a finanțelor statului nu i-a permis însă a traduce în fapt ideea”.

1 - Cuvântarea lui Gh. Lahovari la „Ceremonia inaugurării și instalațiunii Înaltei Curți de Conturi în noul său Palat la 11 mai 1899”, publicată de Stabilimentul Grafic, I.V. Socea, București, 1899.

2 - Petre Mavrogheni – Ministru de Finanțe între 11 martie 1871 – 7 ianuarie 1875, în guvernul Lascăr Catargiu.

George G. Cantacuzino,
Ministru de Finanțe

Arhitectul Constantin Băicoianu
(1859-1929), schiță.

Apoi arată că, în anul 1893, cu prilejul instalării sale ca Președinte al Curții, Ministrul de Finanțe, Menelas Ghermani, s-a convins de „deplorabila instalațiune a Curții”, promițând că se va ocupa „a muta Curtea în localul Ministerului Domeniilor de lângă Ministerul de Finanțe”.

Succesorul său, Ministrul George G. Cantacuzino, a instalat în acest local Regia Monopolurilor Statului, condusă atunci de Vintilă Brătianu și a hotărât să construiască un nou local pentru Înalta Curte de Conturi pe locul caselor Borănescu de lângă Ministerul de Finanțe.

Se cuvine, de aceea, să amintim câteva date despre personalitatea lui George C. Cantacuzino.

S-a născut în martie 1845. Licențiat în Matematici la Paris, a fost secretar general al Ministerului de Finanțe, martie 1877; a fost Director General al Regiei Tutunurilor în martie 1879.

Apoi Director General al Căilor Ferate Române (octombrie 1883 – martie 1888).

Din 15 mai 1888 până la 3 octombrie 1895, a fost director politic și proprietar al ziarului „Voința Națională”, în care a scris articole de finanțe și cu privire la bugetele statului.

Ocupă funcția de Ministru de Finanțe în guvernul Dimitrie A. Sturdza și Petre S. Aurelian, între 4 octombrie 1895 și 1 octombrie 1898.

Specialist în chestiuni de finanțe, a fost *partizan* al bimetalismului, *al reformelor impozitelor prin degrevarea claselor sărace și pentru echilibrarea bugetelor prin resurse ordinare, închizându-se era împrumuturilor*³.

Și pentru a-și împlini promisiunea, Ministrul George Cantacuzino îl însărcinează în anul 1896 pe arhitectul Constantin Băicoianu cu întocmirea planurilor și începerea lucrărilor.

Constantin Băicoianu absolvice Beaux-Arts din Paris în 1880 și era în acea vreme printre arhitecții apreciați pentru lucrările la care își adusesese o contribuție deosebită. Amintesc Palatul Băncii Naționale a României din str. Lipscani, clădirea Ateneului Român și clădirea Academiei Române din Calea Victoriei.

După întocmirea planurilor, Ministerul Finanțelor anunță, în Monitorul Oficial din data de 15 aprilie 1897, organizarea licitației pentru darea în întreprindere a clădirii Palatului Înaltei Curți de Conturi.

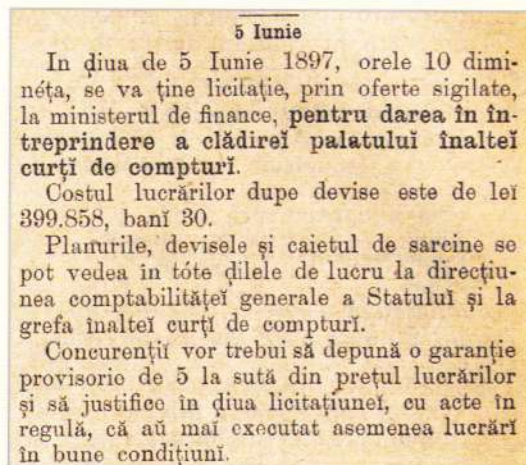
Se preciza: „costul lucrărilor după deviz este de lei 399.858, bani 30”.

Apoi că „planurile, devisele și caietul de sarcini se pot vedea în toate zilele de lucru la direcțiunea comptabilității generale a Statului și la grefa Curții de Conturi”.

De asemenea, se specifica: „concrenții trebuie să depună o garanție provizorie de 50% din prețul lucrărilor și să justifice în ziua licitațiunii, cu acte în regulă, că au mai executat asemenea lucrări în bune condițiuni”.

Iată și anunțul din Monitorul Oficial în original:

Ulterior, în *Monitorul Oficial* din 15 mai 1897, Ministerul de Finanțe anunță din nou licitația pentru darea în execuție a lucrărilor la Palatul Înaltei Curți de Conturi, în ziua de 5 iunie 1897, ora 10⁰⁰ dimineața.

Anunțarea licitației pentru
darea în întreprindere a clădirii
Palatului Înaltei Curți de Conturi.

3 - Lucian Predescu, *Enciclopedia României. Cugetarea*, publicată de Editura Saeculum IO, București, 1999.

În urma licitației care a avut loc în ziua de 5 iunie 1897 la Ministerul de Finanțe pentru clădirea Palatului Înaltei Curți de Conturi, se comunică rezultatul în Monitorul Oficial din 15 iunie 1897.

Se arată cum lupta a fost între 10 concurenți care au oferit următoarele rabaturi:

Arhitectul V. Dorner:	5,95%
Societatea de Construcții:	8,11%
Kuntzel și Gerner:	9,56%
Daniel:	11,65%
Ioseph și Piantini:	12,61%
Montesi:	12,75%
Zlatcu:	13,25%
Costa & Nedelcu:	14,07%
Ing. Frangolea:	14,30%
Focșăneanu și Stern:	15,07%

Ministrul Finanțelor, George C. Cantacuzino, trimite Primarului General al orașului București, C.F. Robescu, adresa nr. 25.067 din 21 iunie 1897 în care arată:

„Ministerul, în urma licitației ținute la 5 iunie curent, a aprobat construcțiunea în Calea Griviței, proprietatea statului, a Palatului Înaltei Curți de Conturi.”

Se preciza:

„Am onoarea a înainta Dumneavoastră două exemplare din planurile întocmite și vă rugăm să binevoiți a le aproba și dispune să ni se dea alinierea în stradă, precum și autorizația pentru facerea noii clădiri și prefacerea vechii case ce se află pe teren.”

Cu o promptitudine care astăzi surprinde, primăria orașului București emite la 30 iulie 1897 Autorizația de construcții nr. 153.

Prin ea se autoriza Ministerul Finanțelor a construi din nou în strada Griviței, secțiunea III, ocolul I:

„Două corpuri de case de zidărie cu mortar de var cu calcan de zid la vecini, învelită cu metal și conform planurilor aprobate și cu modificările făcute și anume: privind rezalitul soclului pe aliniere și a repara la aceiași proprietate corpul de clădiri actual legându-se cu corpul

ANUL VIII.—No. 12. 15 Iunie 1897.

MONITORUL LICITAȚIUNILOR

PUBLICE ȘI PARTICULARE, ANUNCIURILOR ȘI INSERTIUNILOR
PENTRU LUCRĂRI ȘI FURNITURI

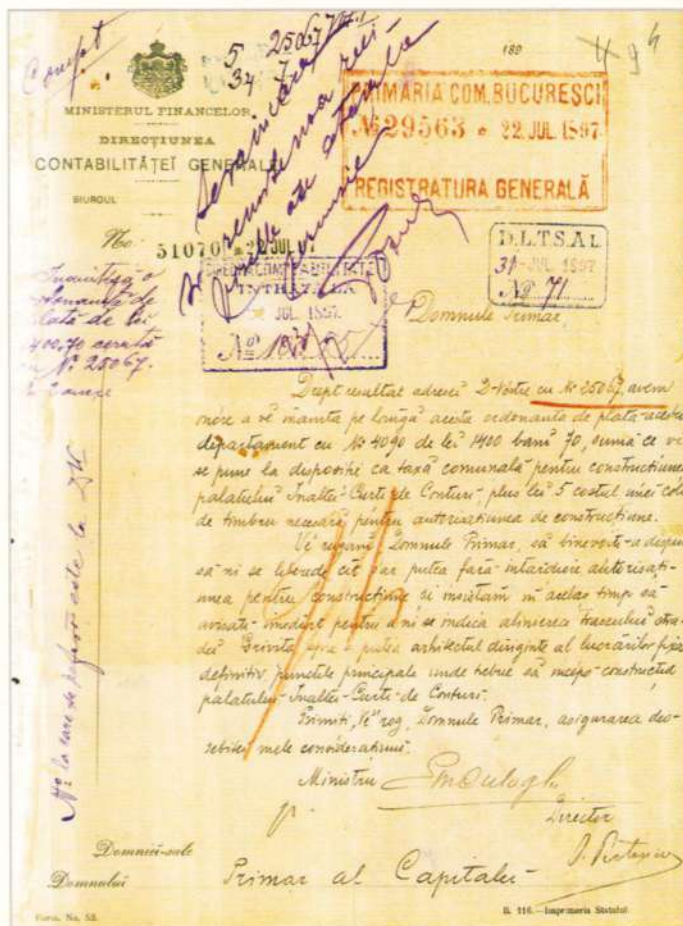
La 5 Iunie 1897, s'a licitat la ministerul de finanțe clădirea palatului înaltei curți de conturi din București.

Lupta a fost între 10 concurenți, cari au oferit următoarele rabaturi sub devis:

Arhitectul V. Dorner	5.95	la sută.
Societatea de construcții	8.11	» »
Kuntzel & Gerner	9.56	» »
Daniel	11.65	» »
Iosoph Piantini	12.61	» »
Montesi	12.75	» »
Zlatcu	13.25	» »
Costa & Nedelcu	14.07	» »
Inginer Frangolea	14.30	» »
Focșăneanu & Stern	15.07	» »

Ofertele concurenților pentru construcția clădirii Palatului Înaltei Curți de Conturi.

Documentul prin care Ministerul de Finanțe a achitat taxa pentru eliberarea autorizației de construcție.

Autorizația de construcție eliberată
pentru înălțarea Palatului Înaltei Curți de Conturi.

nou, făcând diferite lucrări de zidărie și tencuieli și a schimba învelitoarea acoperișului.

Clădirea nouă se va executa cu fațada pe aliniere conform planului de situație vizat.

Alinierea s-a fixat precum urmează: din axa străzii Grivița la 7,0 m retrăgându-se de la linia de posesie cu 2,22 m la colțul din dreapta și 2,18 m la cel din stânga.”

Autorizația de construcții a clădirii Înaltei Curți de Conturi am găsit-o la Arhivele Municipiului București, în Fondul: Primăria orașului București – Serviciul Tehnic, dosar 126/1897. Ea este însoțită de șase planuri:

- planul fundațiilor;
- planul parterului;
- planul etajului;
- secțiune transversală;
- planul fațadei principale;
- planul de situație, toate planurile fiind semnate de arhitectul Constantin Băicoianu și vizate spre neschimbare de șeful Direcției Lucrărilor Tehnice din primărie, inginerul-constructor I. Poteca (Arhivele Municipiului

București, Fond: Primăria oraș București – Serviciul Tehnic, dosar 1261/1897).

Clădirea proiectată de arhitectul Constantin Băicoianu era alcătuită dintr-un subsol parțial, parter cu înălțimea de 4,40 m, un etaj a cărui înălțime este 5,40 m și o mansardă.

Fundarea s-a făcut într-un teren sănătos – un strat de nisip cu pietriș practic incompresibil, la cota –3,30 m în zona subsolului și –1,70 m în restul construcției. Nivelul apei subterane a fost întâlnit la adâncimea de 6,0 m.

Structura de rezistență s-a alcătuit din cărămidă presată portantă, parterul din zidărie de 56 cm grosime (două cărămizi), etajul I din zidărie de 42 cm grosime (o cărămidă și jumătate).

Planșele s-au executat cu grinzi metalice cu bolțișoare de cărămidă.

Șarpanta acoperișului s-a realizat din structură de lemn învelită cu metal.

Clădirea monument istoric a fost realizată în stil neoclasic, cu elemente eclectice.

Arhitectura clădirii la 1897 și în prezent

Clădirea Înaltei Curți de Conturi este un edificiu public de stil eclectic, având amprenta academismului francez din ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea, când arhitecții români, în marea lor majoritate, absolviseră Școala de Arte Frumoase de la Paris.

Arhitectul Constantin Băicoianu a proiectat o clădire neoclasică în forma literei „U”, cu deschiderea spre curtea de acces cu fântână.

Fațada principală este un exemplu reușit al arhitecturii de sfârșit de secol XIX și început de secol XX. Traveea de acces este marcată de două decroșuri, atât în fațada principală, cât și în cea posterioară.

În parter accesul se face prin cele trei uși, una principală și două secundare. Ușa principală este marcată de doi pilaștri și o cornișă pe care sunt două capete de lei care susțin balconul de la etajul I al amfiteatrului. Ferestrele au deschideri mari, relația plin-gol este 1 la 1. Balconul are parapetul clasic, realizat cu baluștri sculptați în piatră.

Axul clădirii, traversat de corpul intrării marcat de cele trei uși de acces și balconul de la etaj cu trei uși-fereastră cu arc în plin cintru, avea mascaroane și ghirlande deasupra arcului. Mansarda centrală era supraînălțată cu un fronton decorat cu îngerăși. Corpurile laterale sunt marcate la etaj cu un balcon cu o ușă-fereastră cu arc în plin

Imaginea Palatului Înaltei Curți de Conturi, inaugurat în anul 1899.

cintru și un fronton așezat în așa fel încât egalizează cele trei corpuri (unul central și două laterale) printr-o cornișă profilată cu denticuli, elemente de factură clasică.

Astăzi (după 1949 s-a schimbat funcțiunea și clădirea a devenit spital) edificiul este înălțat cu două niveluri peste primul etaj, renunțându-se la mansardă. Ferestrele de la etajele adăugate sunt dreptunghiulare, fără ancadramente, pe o fațadă în care s-a renunțat la bosajele exterioare. Bosajele s-au păstrat numai la parter, ferestrele cu arc (mâner de coș), de asemenea.

Etajele I și II sunt finisate cu tencuieli simple, fără reliefuri. Ferestrele de la etajul I păstrează ancadramente doar pe fațada principală. Elementele din cheia arcului ferestrelor (frunze de acant) din parter au fost înlocuite cu console simple.

Palatul Înaltei Curți de Conturi:

Corp lateral stânga

Corp central

Corp lateral dreapta

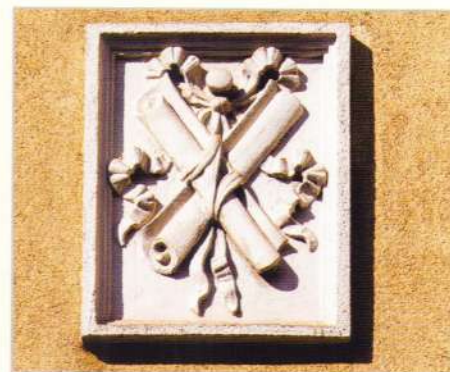
Imaginea supraînălțării
Palatului Înaltei Curți de Conturi.

Deasupra intrării principale s-au realizat patru pilaștri pe două niveluri (etaj I și etaj II). Aceștia au caneluri verticale și capitel corintic. La primul etaj s-au păstrat cele trei uși-fereastră ale amfiteatrului care este funcțional și în prezent.

Cornișa de la etajul al II-lea marchează parapetul ultimului nivel, dar este simplificată, având profile liniare fără ornamente. Ritmul ferestrelor din parter s-a păstrat până la ultimul nivel (etajul III); acesta are o înălțime redusă față de celelalte niveluri.

Fântână din marmură
albă de Carrara din fața
intrării palatului.

Detaliu

Între primul etaj și etajul al II-lea, vechea cornișă a fost înlocuită cu elemente decorative de formă dreptunghiulară, așezate în axul ferestrelor.

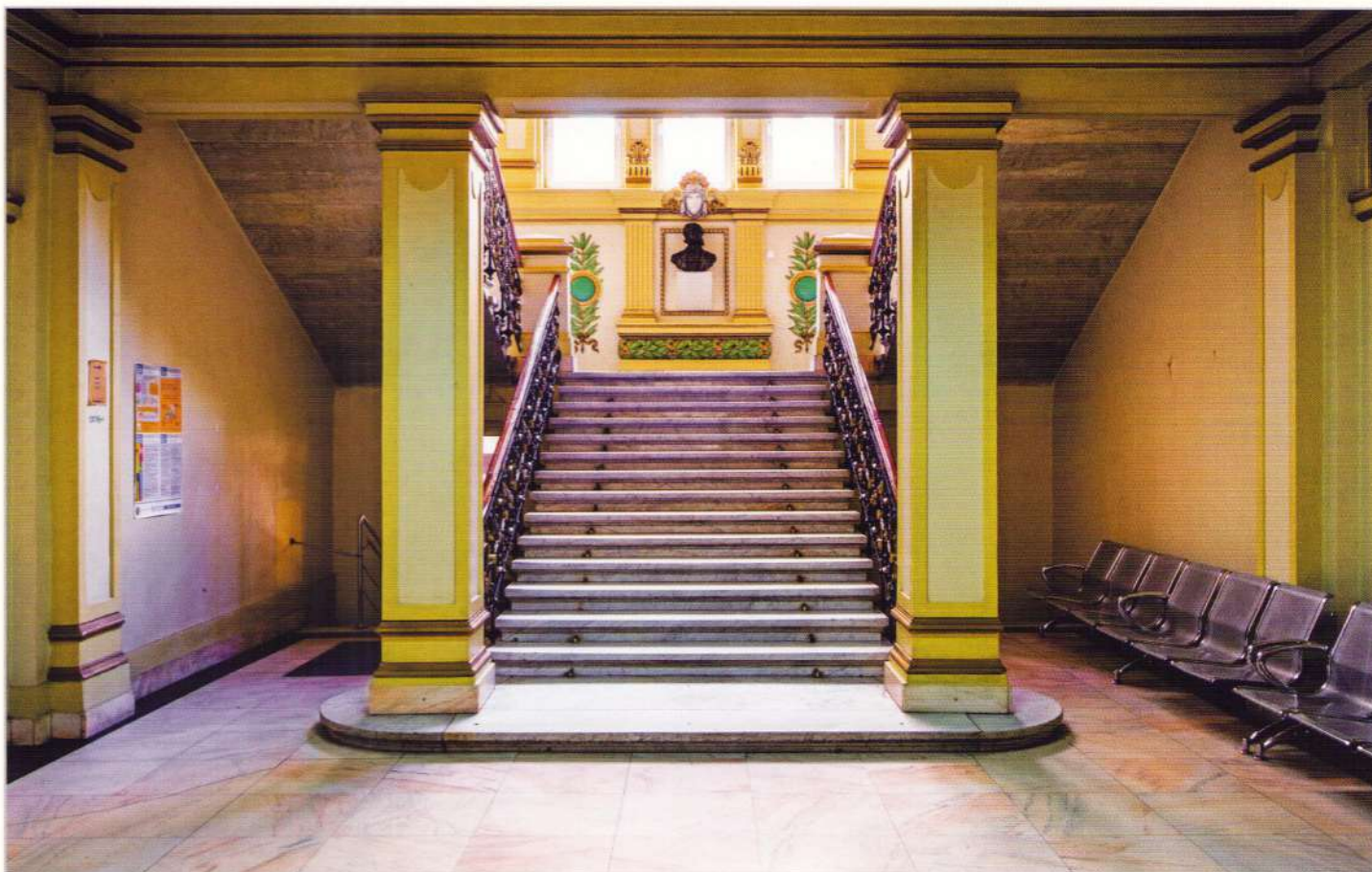
În fața intrării principale este o fântână din marmură albă de Carrara, sculptată cu caneluri și decorată cu ghirlande și mascaroane. Această fântână este aceeași pe care o vedem și în imaginea de epocă de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Interioare

La interior, configurația planimetrică s-a schimbat prin refuncționalizarea din 1949, clădirea devenind spital, astăzi Spitalul Clinic de Nefrologie „Doctor Carol Davila”. Birourile Înaltei Curți de Conturi au devenit cabinete de consultații și tratamente, saloane de pacienți etc. (a se vedea planurile de refuncționalizare elaborate de firma Remon Proiect SRL în anul 2007).

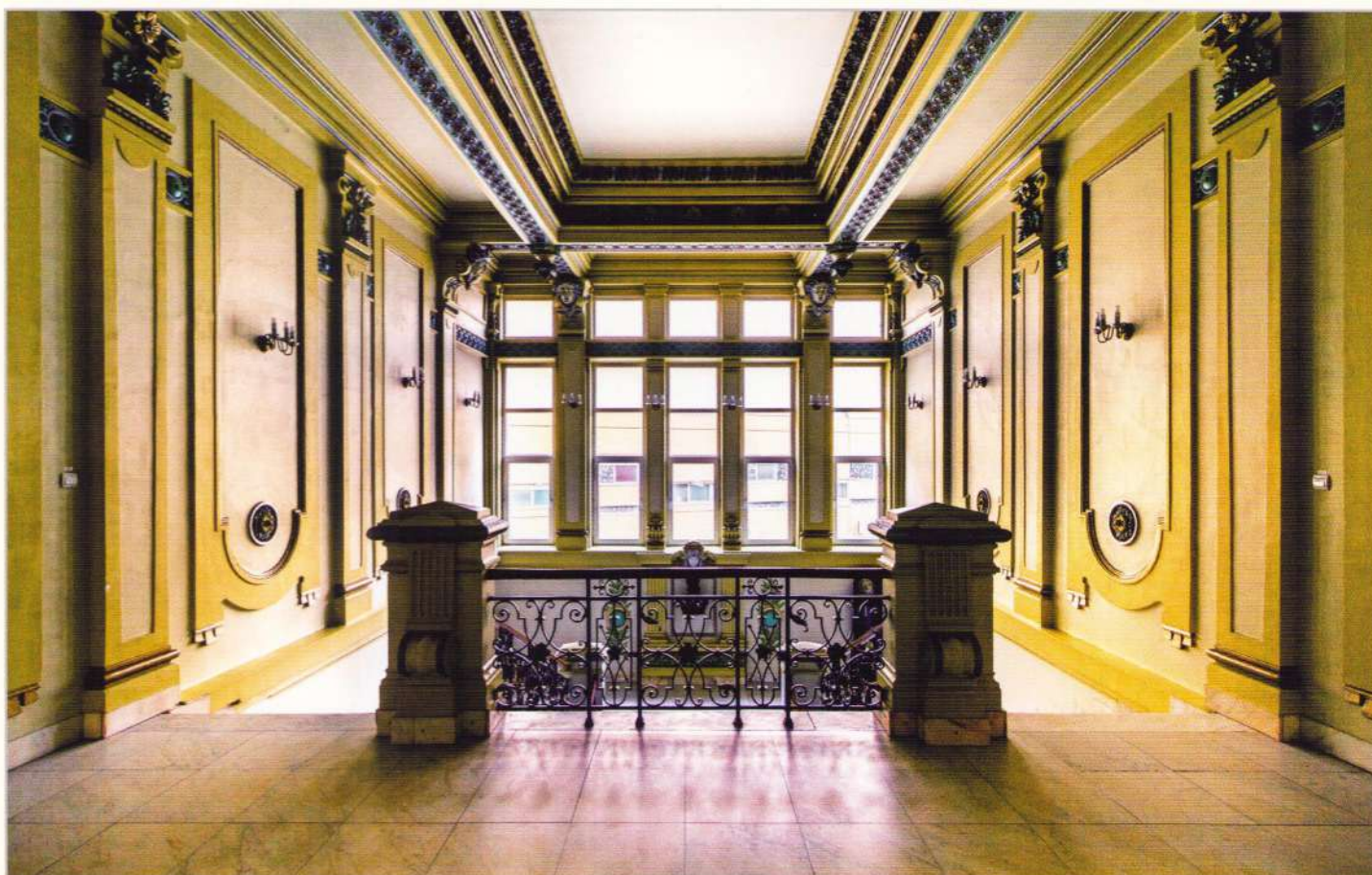
Din vechea clădire se păstrează corpul intrării cu parterul și primul etaj. Aici sunt elemente decorative eclectice de factură neoclasică. Scara monumentală de marmură este așezată în axul holului de acces, pornește într-o rampă și se continuă în două rampe laterale. Este executată din blocuri de marmură albă (de Carrara) profilate pentru fiecare treaptă, ancorate în perete (în consolă) și prinse între ele cu praznuri (agrafe metalice) – sistem constructiv cunoscut din Antichitate.

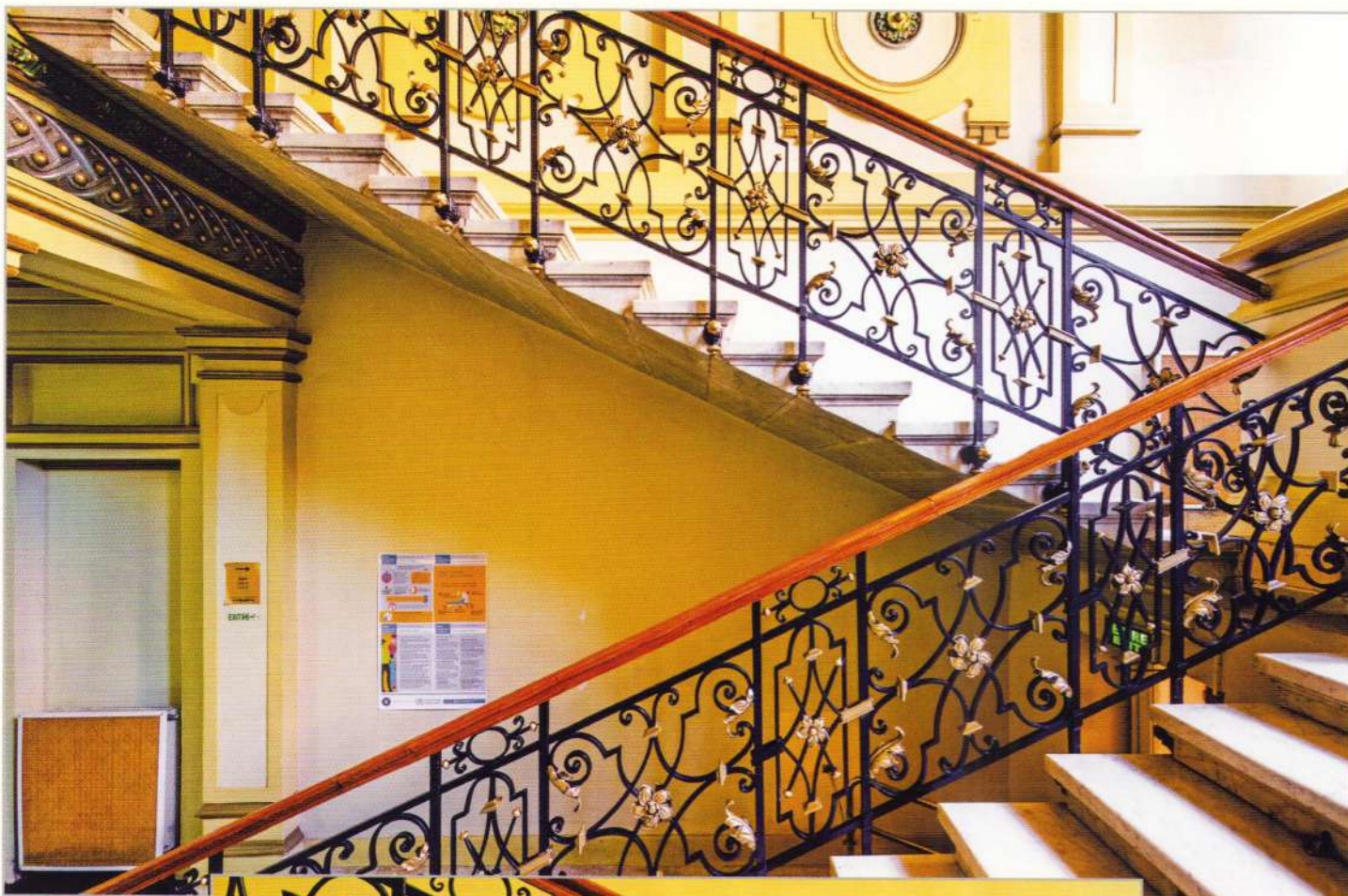
La capetele rampelor sunt câte doi stâlpi de secțiune pătrată,

Scara de marmură. Parter.

Scara de marmură. Etaj.

Detalii balustradă
fier forjat.

pe care sprijină rampele și podestul intermediar. Balustrada este din fier forjat, ornamentată cu elemente florale (finisate cu bronz) și mână curentă din lemn profilat.

Holul de la etajul I este bogat ornamentat, cu oglinzi cu elemente decorative realizate în stuc: frunze de acant, torsade, bumbi flori,

pilaștri angajați cu mascaroane în capitelluri ionice, finisate în culori vii și cu accente aurite (acoperite cu bronz). Se remarcă medalioane cu frunze de măslin și ghirlande florale.

Din holul primului etaj, în axul scării, deasupra intrării și holului de acces din parter (azi holul de așteptare al publicului), se intră în amfi-

Plafon hol etajul I.

Detalii ornamentale plafon.

